

ELEANOR
MORAN

AŽ
MOC
BLÍZKO

motto thriller

Až moc blízko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Eleanor Moran

Až moc blízko – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

motto

ELEANOR
MORAN

AŽ
MOC
BLÍZKO

Praha 2017

Přeložila Irmgard Kolinská

Copyright © 2016 by Eleanor Moran

Translation © Irmgard Kolinská, 2017

Cover Photography © whoisho / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0949-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1007-3 (1. zveřejnění, 2017)

Pro Kay s láskou

10. červen – Sarah

Začalo to poklidně. To se někdy během dne stává – jako bych byla schovaná ve velké, betonové skříni. Občas vjede nebo vyjede auto, lidé na mě zírají a diví se, proč z té nablýskané kraksny nevylezu. Nic jim do toho není. Někdy se mi chce vypláznout na ně jazyk, jako kdyby mi bylo šest. Jednou jsem to udělala na nějakého starého páprdu v obleku, který na mě civěl okénkem, jako kdyby byl ředitelem školy, kam chodím, ale pak jsem si vzpomněla, že to poslední, co potřebuju, je být nápadná. Nasadila jsem úsměv a doufala jsem, že si bude myslet, že se mu to jen zdálo. Je úžasné, co si lidé dokážou namluvit, když je pravda příliš neuvěřitelná.

Pravda je, že ten den jsem téměř nic nevnímala. Byla jsem duchem nepřítomná, zírala jsem na telefon, posílala polibky v naději, že porozumí. Byla jsem připravená stát se někým jiným. Jen jsem potřebovala trochu času, aby se potvrdilo to nejhorší, co si o mně myslel.

Najednou už nebyl klid. Ani v mé hlavě, ani venku. Když jsem vystoupila, nejdřív jsem kráčela pomalu, ale pak už jsem neměla na vybranou. Utíkala jsem ze všech sil a tenisky se mi smekaly sem a tam po zrádné kluzké podlaze.

Pak se to stalo. Padala jsem. Nebylo to tak, že by mi před očima v jediném záblesku proběhl celý můj život, kdepak. Všechno se sběhlo do jediného slova. Nevím, jestli jsem ho vykřikla, nebo se jím prostě stala.

LITUJU.

KAPITOLA PRVNÍ

Georgie byla těhotná. A tím nemyslím normálně těhotná, ale obrovsky těhotná – vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby se nakonec na porodním sále zjistilo, že si tam uvnitř hraje na schovávanou ještě jedno miminko. Její útrapy byly o to větší, že byl právě jeden z těch nepříjemně horkých a vlhkých londýnských dnů, kdy slunce žhne zpoza mraků a člověk má pocit, že se po městě pohybuje jako v husté houbové polévce. Georgie sebou žuchla na červenou pohovku v mé ordinaci, z oteklých nohou si sundala sandály a zhluboka se napila vody z lahve. Když jsem ji pozorovala, představovala jsem si, jak se budu cítit já, až někdy – jestli vůbec někdy – budu v sobě nosit další lidskou bytost. Georgie zprudka postavila lahev na stolek u pohovky.

„Prostě nevím, jak s ní mám o tom mluvit,“ posteskla si a z hezkého obličej se odhrnula vlhký pramen tmavých vlasů. „Někdy mám pocit, že mě kvůli tomu nenávidí. Ale já jsem to udělat musela. Musela jsem věřit, že až...“ Odmlčela se a pohlédla na mě.

„Jak se tenhle týden jmenuje?“

„Oscar,“ prohlásila rozhodně. „... že až se Oscar narodí, bude ho milovat stejně jako já.“ Georgie týden co týden vymýšlela jména a oslovovala jimi své vytrvale rostoucí břicho, aby zjistila, jestli jsou dost dobrá. „Napadlo mě, že Otto zní jako jméno nějakého německého koulaře,“ vysvětlovala. S úsměvem jsem pokrčila rameny. „Neříkejte, že jste si to taky nemyslela.“

Georgie byla moje oblíbená pacientka, jedna z těch mála, o nichž jsem si myslela, že by mohly být mými kamarádkami i v reálném životě. Před časem se rozhodla, že už nemůže čekat, až se její stálá

partnerka smíří s myšlenkou, že by měly mít dítě, jednoduše si našla kliniku a odhodlala se k samostatné akci.

„Co si myslí Maggie o tom, jestli to má být Oscar, nebo Otto? Chtěla jste se jí přece zeptat přímo, ne? Abyste viděla, jak bude reagovat, když nebudete pořád jen kroužit kolem horké kaše?“

Georgie chvilku nic neříkala. Zuby si hryzala spodní ret, což dělala vždycky, když se něčím trápila. Otočila se k oknu a dívala se ven, aby získala čas. Mám ordinaci na rohu Baker Street s vyhlídkou na nikdy nekončící šňůru vozidel proudících po Marylebone Road. Hned za ní je ovšem Regent's Park, oáza zeleně. Dobře vím, že bych si měla občas udělat čas a zajít si tam odpočinout, ale nějak se k tomu nikdy nedostanu.

Čekala jsem, až si Georgie zformuluje odpověď, a v nastalém tichu jsem zaslechla slabé, naléhavé zazvonění mobilu. Proklínala jsem se, že jsem ho nevypnula, a jen jsem doufala, že zvonění ji nevyruší z jejích myšlenek. Ale zdálo se, že ho ani neslyšela.

„Řekla jen, že to je moje dítě...“ Úplně ztišila hlas. „Nic víc.“

Zmocnila se mě touha ji chránit, ale hned jsem se ovládla. Abych mohla být pro své klienty co nejlepší oporou, musím si udržet profesionální odstup. Georgie už ke mně chodila šest měsíců, a záleželo mi na ní. Bylo jí devětatřicet, byla úspěšnou grafickou designérkou a žila ve šťastném vztahu. Měla však pocit, že jí to nestačí. A teď tedy byla v očekávání Oscara. Nebo Otty. V jednom mimořádně špatném týdnu to byl dokonce Lucien.

„Takovou odpověď jste asi nesla těžce.“

Georgie přikývla a v očích se jí objevily slzy.

„Cítila jsem se jako idiot,“ roztřeseně souhlasila.

Začala jsem pochybovat o svých terapeutických schopnostech. Nenaléhala jsem na ni při minulém sezení až příliš tvrdě? Nepatřím k terapeutům, kteří téměř nikdy nenabízejí vlastní řešení problému a místo toho ho neustále nezúčastněně přehazují zpět na vynervovaného klienta: „*Co si myslíte, že byste měl udělat?*“ Snažím se naopak ponořit do problému spolu s klientem. Právě minulý týden jsem Georgie nabádala, aby změnila své chování, a já se tak dozvěděla, co to s jejím

vztahem udělá. Ozvalo se další naléhavé zvonění. Předstírala jsem, že neexistuje, a soustředila jsem se jenom na Georgii.

„Myslím, že jste vůbec nebyla za idiota,“ vysvětlila jsem jí. „Byla jste statečná – nechtěla jste už dál prožívat tu agresivní, tichou studenou válku. Jen jste nedostala odpověď, v jakou jste doufala.“

Georgie svésila ramena a bylo vidět, jak v ní povolilo napětí.

„Máte děti?“

Už někdy dřív si všimla mého prsteníčku na levé ruce. Malý třpytivý zásnubní prstýnek. Ale žádný snubní prsten k němu. Bylo mi třicet osm, a přestože jsem si zálibně představovala, že podle mé svěží pleti usoudí, že jsem o deset let mladší, bylo jí samozřejmě jasné, že jsme přibližně stejně staré.

„O tom už jsme mluvily dřív. Víte, že na tu otázku nemůžu odpovědět.“

Prosebně se na mě zahleděla. „Vím, proč se zlobí. Udělala jsem to za jejími zády. Ale když je ochotná se mnou zůstat, tak snad mi chce dát šanci...“ Pohládila si tvrdě, vystouplé břicho a bezděky se jí na tváři objevil úsměv. „Dát *nám* šanci?“

Znovu se ozval můj telefon a tentokrát jsme ho slyšely obě. „Promiňte,“ řekla jsem, „jenom to vypnu.“ Zpod psacího stolu jsem vytáhla kabelku. *Lysette* stálo na mobilu, ne jednou, ale pětkrát. Zírala jsem na displej s neblahou předtuchou. Proč by mě moje věčně zaneprázdněná nejlepší kamarádka tak neodbytně volala uprostřed pracovního dne? Doufala jsem, že je to omyl, ale podle textu jsem poznala, že tomu tak není. Zavolej mi, stálo tam stroze a úsečně, a vůbec se to *Lysette* nepodobalo. Georgie zřejmě postřehla můj znepokojený výraz.

„Potřebujete si něco vyřídit?“ zeptala se.

Z času vyměřeného na naše sezení zbývalo deset minut. Co už může taková chvílka změnit? S provinilým pocitem jsem vypnula telefon a pohlédla jsem na klientku.

„To nic, tohle je váš čas. Pojdme si povídat o tom, jak zvládnete příští týden.“

Těch deset minut mi připadalo nekonečných. Doprovodila jsem Georgie do čekárny, rozloučila se s ní a omluvila se další klientce

za několik minut zdržení. Lysette zvedla telefon po prvním zazvonění.

„Lys?“ zeptala jsem se. „Co se děje?“

Zaznamenala jsem to ještě dřív, než jsem to skutečně slyšela – jestli víte, jak to myslím. Bylo to hrčivé nadechnutí, ještě žádná slova, ale něco v té odmlce plné napětí, co bylo děsivější než výkřik.

„Můžeš...“ Škytnutí a vzlyk. „Můžeš přijet...?“

„Co se stalo?“

„Jde o Sarah,“ odpověděla mezi vzlyky. Musela jsem zapátrat v paměti. Sarah... Sarah... To byla jedna z mladých matek v malebném venkovském městečku, kde Lysette bydlela. Jednou jsem se s ní setkala na oslavě narozenin své kmotřenky Saffron. „Ona je... Mio, ona je mrtvá.“

Musela jsem se přidržet stolu, abych zůstala klidná. Bylo to podivné, ale tehdy, když jsem ji poznala, mi z nás ze všech připadala nejživější. Byla mnohem mladší než matky okolo ní, kterým všem bylo něco přes třicet, ale měla v sobě cosi ještě silnějšího než pouhé mládí.

„Panebože, Lysette. Je mi to moc líto. Co se stalo?“

„Spadla. Z parkovacího domu. Nebo skočila.“ Dala se do pláče. „Hlavně přijed, Mio. Prosím. Jestli můžeš, tak prostě přijed.“

„Budu tam, hned jak to bude možné,“ slíbila jsem jí a už jsem ji netrápila tím, že bych se jí ptala na podrobnosti. Snažila jsem se, aby můj hlas zněl pevně a sebejistě. Chtěla jsem, aby z mé jistoty mohla čerpat pocit bezpečí.

Ale ve skutečnosti neexistovalo nic, co by jí mohlo dát pocit bezpečí. A zanedlouho jsem měla zjistit, že nic takového neexistuje ani pro mne.

KAPITOLA DRUHÁ

Roger Hutchins se vyznačoval dlouhými kučeravými chloupky v nose, které vypadaly jako zárodek císařského kníru. Pokaždé když naklonil svůj pohledný hranatý obličej k jedné straně – což byla jeho naslouchací póza, kterou si evidentně za celá léta vypěstoval k dokonalosti –, viděla jsem hlavně onu bujnou džungli, jež hrozila, že zničí celý jeho pečlivě kultivovaný vzhled. Bylo to jenom několik týdnů, co odešla moje milovaná bývalá šéfka – a vlastně zároveň mentorka –, a s Rogerem jsme se teprve navzájem otukávali. Přepadla jsem ho časně ráno, ještě předtím, než si na nás mohli dělat nárok naši pacienti. Ranní obloha zarámovaná impozantním oknem jeho nově zděděné pracovny vypadala jako čerstvě vyprané modré prostěradlo.

„Bude těžké sedět na Judithině židli, a to nemyslím doslova.“ Roger se krátce zasmál, což znělo jako suché štěknutí. „Obdivuju individualisty, kteří se neřídí konvencemi,“ pronesl hlasem, jenž vyjadřoval pravý opak. „Svět psychoterapie potřebuje osobnosti, které nejdou s davem.“

Dlouhé, téměř dívčí prsty složil pod bradou do stříšky a pátravě se mi díval do tváře, aby viděl, jak budu reagovat. Měl dokonale čisté, rovně zastřižené nehty, jež vypadaly, jako kdyby právě prošly profesionální manikúrou. Když jsem slyšela, že můj nový šéf se jmenuje Roger, představovala jsem si ho jako nejméně padesátníka – na dovození s Klubem 18–30 se člověk s nějakým Rogerem moc často neseťká –, ale bylo mu čtyřiačtyřicet, jen o šest let víc než mně. Původně byl vojenským psychiatrem, světově proslulým díky průkopnické práci v oboru posttraumatické stresové poruchy, a byl nesmírně ctižádsti-

vý. To možná vysvětlovalo, proč jsem se s ním necítila ve své kůži, měla jsem pocit, že by mě mohl postavit před vojenský soud, kdybych se neřídila jeho pečlivě zaobaleně formulovanými příkazy.

„U Judith je to tak, že má neuvěřitelný instinkt pro pacienty.“ Slyšela jsem defenzivní tón ve svém hlase a snažila jsem se ho potlačit. „Naučila mě brát pacienty takové, jací jsou, a ne takové, jaké bych je chtěla mít.“

„Jsem rád, že si tak ochotně berete k srdci rady jiných. Těším se na to, až se sám ponořím do vašich případů. Při naší práci je nejdůležitější spolupráce, nemyslíte?“ To poslední, co jsem si přála, bylo, aby strkal prsty do mých případů a říkal mi, jak mám jednat s pacienty, s nimiž jsem pracovala už měsíce, s některými dokonce celé roky.

„Naprosto!“ odpověděla jsem přehnaně souhlasným tónem.

„Dovedu si představit, že Judith pro vás byla velkou oporou v kauze Christophera Vinea. Rád bych, abyste mě informovala, jak se ten případ vyvíjel. Musela to pro vás být fascinující zkušenost, když jste se ocitla přímo uprostřed policejního pátrání. V pátek mi to musíte všechno vyprávět.“

Trochu nuceně jsem se pousmála. Při vzpomínce na ten případ se mi rozbušilo srdce, přestože se to stalo už před dvěma roky. Christopher Vine byl gangster, jehož nešťastná, bezbranná dcera byla mojí pacientkou. Udělat pro ni jen to lepší pro mě bylo natolik důležité, že jsem si svým odhodláním uchránit ji před jeho nebezpečným vlivem téměř zničila kariéru.

„Právě jsem vám to chtěla říct: je mi líto, ale v pátek se s vámi nemůžu sejít. Musím si vzít dovolenou. Moje blízká kamarádka utrpěla traumatickou ztrátu a slíbila jsem jí, že u ní několik dnů zůstanu. Odjíždím dneska hned po svém posledním sezení.“ Roger na to neodpověděl. „Ostatní pacienty jsem přeobjednala. Matka jedné spolužačky její dcery skočila ze střechy parkovacího domu.“

Ta slova mně samotné ještě pořád zněla jako senzační novinový titulek. Zatím nevyvolávala žádné emoce – ale možná právě to by mohlo být pro mě výhodou.

„Ale to je strašné, Mio,“ upřímně zareagoval Roger, a já jsem si

v duchu vyčinila, že jsem se na něj dívala tak kriticky. Tady šlo o reálný život. „Ovšemže za ní musíte jet.“

„Vrátím se v úterý,“ oznámila jsem mu a přitom už jsem vstávala ze židle. „Potom se můžeme vrátit k naší práci a pohovořit si.“

„Informujte mě,“ dodal a sledoval mě očima. „Dejte mi vědět, kdybyste potřebovala pomoc.“

Téměř už jsem ho neslyšela.

~ ~ ~

Trochu jsem se zdržela. Nejdřív jsem vzala svůj malý kufr na kolečkách, který stál v rohu naší ložnice jako nějaký kožený Dalek z Pána času, a nacpala ho letním oblečením, a vzápětí jsem zpanikařila, že na venkově asi bude zima, a začala jsem zase od začátku. Do toaletní tašky jsem strčila novou tubu zubní pasty Colgate Total a pak jsem si začala dělat starosti, že Patrick bude muset jít do práce a z úst mu bude cítit jako Satanovi, a raději jsem ještě zašla do drogerie v půlce Holloway Road.

Musel vytušit mou nervozitu navzdory mému ujišťování, že to zvládnou – že když vůbec někdo tu situaci dokáže zvládnout, tak jsem to já. V posledních několika týdnech málokdy odcházel z policejní stanice dřív než v devět hodin večer, a já jsem si kvůli tomu dělala čím dál větší starosti, ale teď bral schody nahoru po dvou. Až z kuchyně jsem skrz tenké sádkartonové stěny našeho bytu v novostavbě slyšela dupot jak od koňských kopyt.

„Tak jsem tě stihl,“ konstatoval radostně a objal mě kolem pasu.

Odložila jsem sáček s čajem, který jsem právě nořila do hrnku s horkou vodou, a dopřávala jsem si útěchu, kterou mi poskytovaly jeho dlouhé paže ovinuté kolem mého těla. Patrick je vyčouhlý, samá ruka samá noha, nohavice kalhot mu většinou nestačí zakrýt kotníky a zápěstí mu věčně vyčuhuje z rukávů. Ale sluší mu to a všechno to ještě zdůrazňuje dojem, že je v neustálém pohybu. Přivinula jsem se k jeho hubené hrudi a ucho jsem přitiskla přesně k místu, kde mu tlouklo srdce. Zaposlouchala jsem se do jeho pravidelného rytmu

a představovala jsem si, že bije jen pro mě. Pak jsem se pomalu odpoutala, natáhla ruku a odhrnula mu z očí neposlušný pramen zrzavých vlasů. V jeho velkých hnědých očích jsem pozorovala známky stresu a přála jsem si, abych na něj měla víc času.

„Za chvíli už budu muset jít,“ řekla jsem a vykročila ke dveřím.

„Já vím,“ odpověděl. Vytáhl z kapsy pomačkaného saka klíčky od auta a hrdě s nimi zamával. „Odvezu tě na nádraží.“

Tím gestem mě dojal – označení workoholik bylo pro Patricka ještě příliš slabé. Práce nás svedla dohromady před dvěma lety – byl to právě případ Christophera Vinea, o němž se mnou chtěl mluvit Roger. Gemma Vineová byla poslední, kdo viděl otce předtím, než uprchl a rozmetal tím celou Patrickovu kauzu s ničemy, kteří Vinea platili. Patrick si získal mou důvěru a postupně mě přesvědčil, že musíme spojit síly, abychom Gemmu ochránili a zjistili, co všechno vlastně ví. Christophera nakonec zastřelili před jejíma očima a vzpomínka na to mě dlouho pronásledovala. Ale pro Gemmu jsme udělali to nejlepší, co jsme mohli. A nejen to – v průběhu všech těch událostí se nějak stalo, že jsme se do sebe zamilovali.

„Můžu přece jet metrem,“ namítla jsem. „Na ulicích bude hrozný provoz.“

Pohládl mě po tváři. „Mluvila jsi ještě s Lys?“

„Podle hlasu je na tom pořád hrozně,“ řekla jsem a vzápětí jsem se cítila provinile kvůli tomu, jak jsem se zdržela. „Byla bych počkala do víkendu, ale mám pocit, že byla nějaká depresivní už předtím, než se tohle stalo.“

„Je od tebe moc hezké, že tohle pro ni děláš.“ Díval se mi do očí. „Kdyby bylo zle, ty bys byla první, koho bych zavolal na pomoc.“

„To přece musím. Je to moje nejlepší kamarádka. Potřebuje mě.“

Zнала jsem Lysette od svých třinácti let, kdy jsme obě byly v klášterní škole a chichotaly se spolu při hodině matematiky nad články v dívčích časopisech. Později se naše životy rozešly různými směry, ale stále jsem ji považovala spíš za sestru, po které jsem vždycky toužila, než za pouhou kamarádku.

„On tam taky bude?“ zeptal se úmyslně jakoby nic. „Když je na tom Lysette tak špatně?“

„Myslím, že ne.“ Nemusela jsem se ptát, koho myslí. Nikdy se nese-
tkal s Lysettiným nevlastním bratrem Jimem – já sama jsem ho nevi-
děla už víc než dvacet let, tedy kromě toho, že jsem se podívala na pár
jeho neostrých fotek na Facebooku, za což jsem se dodatečně styděla.
Jim byl něco jako moje první láska a později mi ošklivě ublížil, a kvů-
li tomu se v Patrickových očích stal jakýmsi strašákem. „A i kdyby
tam byl...“ natáhla jsem se, abych ho políbila. „Mně je úplně fuk.“
Ještě jednou jsem ho políbila. „Navíc je tlustý.“ Okamžitě jsem svých
slov litovala – prozrazovala on-line stalking –, ale kdo by lákadlu té
moderní vymoženosti odolal?

Začala jsem se zabývat konvicí na čaj. „Ještě jsem to nedostala,“
oznámila jsem se stejnou nonšalancí, s jakou předtím mluvil Pat-
rick.

„To znamená, že si uděláš test?“

„Nechci pokoušet osud,“ řekla jsem, aniž jsem se otočila. Nesnes-
la bych, aby si o mě dělal starosti, nebo dokonce projevoval soucit,
což by bylo ještě horší. Přilila jsem si do hrnku vařící vodu. „Chceš
se něčeho napít?“

Otevřela jsem dveře skříňky a znovu mě zarazilo, jak nesourodě
vypadají moje drahé kousky porcelánu vedle jeho otlučených, zahněd-
lých staromládeneckých hrnků. Před devíti měsíci jsem prodala svůj
byt v jižním Londýně a začali jsme spolu šetřit na dům. Musela jsem
se ovládnout, abych neudělala razii v kuchyni, ale až se přestěhujeme,
místní charita se nebude stačit divit.

„Už bychom měli jet, ne?“ zeptal se Patrick. „Odvezu tě a pak se
musím vrátit do práce.“ Až teď jsem si všimla, že nemá s sebou objem-
nou koženou pánskou brašnu, kterou jsem mu dala k narozeninám –
právník přece nemůže nosit doklady v odrbaném batůžku, jak to dělal
dosud –, což prozrazovalo, že se tu zastavil jen na chvíli. Zpozoro-
val, jak mě to zlobí. „Stejně tu nebudeš. Dneska žádný seriál a jídlo
z donášky.“

„Uvařila bych,“ namítla jsem.

„Bych, kdybych... to jsou hypotézy, miláčku. Až se vrátíš, půjdem na večeři. Budeš tu v neděli?“

„Kvůli Otcí Drákulovi?“ řekla jsem. Jak se dalo očekávat, Patrick O’Leary si přál katolickou svatbu. Přestože jsem byla pokřtěná, byla jsem odpadlík – z pomyslení na všechen ten oheň a síru jsem se vždycky roztrásla. To je možná důvod, proč jsem vymyslela takovou dětinskou přezdívkou pro našeho faráře s jeho napomádovanými vlasy, které si vytrvale česal do čela. „Ne, zůstanu tam do úterý dopoledne. Opravdu s ní potřebuju strávit nějaký čas.“

Viděla jsem, jak moc je Patrick zklamáný. Jeho obličej byl jako filmové plátno, na které se promítá trpká pravda. Byl o čtyři roky mladší než já, a ve svých paranoidních momentech jsem si kvůli tomu připadala jako nějaká vrásčitá Mrs. Robinson. Ale jeho mládí spočívá v něčem jiném než v počtu let podle kalendáře. Má v sobě nádhernou nevinnost, vlastnost, která ho nutí neúnavně bojovat za spravedlnost, často navzdory beznadějným vyhlídkám.

„Je to důležité, Mio.“

„Já vím, ale tohle taky. Příští neděli budu v kostele první, slibuju.“

„Fajn. A já ti v úterý večer něco uvařím.“

„To budu ráda. Ale polévka z pytlíku jako večere neplatí.“

„Podceňuješ mě. Moje fazole zapečené se sýrem vyhrávají kulinářské ceny.“ Znovu vytáhl z kapsy klíčky od auta.

„Už se nemůžu dočkat,“ slíbila jsem mu.

Ten den jsem nedělala nic jiného, než dávala sliby, které jsem nikdy neměla šanci splnit.

KAPITOLA TŘETÍ

Kymácivě jsem klopýtala chodbičkou rozjíždějícího se vlaku, za sebou jsem vláčela kufr a cítila každou zákrutu a nerovnost trati. Volných míst bylo pomálu, a když jsem se konečně vmáčkla do čtyřmístného kupé, koleny jsem málem vrazila do ženy v elegantním kostýmku, která seděla proti mně. Oči upírala na mobil a pochybuju, že zaregistrovala mou omluvu doprovázenou rozpačitým úsměvem. Přistihla jsem se, že ji napodobuju a v pavlovovské reakci natahuju ruku do kabelky, ale zarazila jsem se a zastrčila jsem mobil zpátky pod tlusté složky klientů, na nichž jsem chtěla pracovat během své improvizované absence. Umínila jsem si, že budu dělat to, co tak často rádím svým klientům: vymáním se ze stereotypu a budu vnímat přítomný okamžik. Čím budu klidnější, tím víc klidu budu moct předat Lysette. Projížděli jsme hustým pásem výškových budov a továren chrlících kouř, ale posléze městská zástavba ustoupila a objevily se stromy a louky a jen občas nějaký dům – dokonce jsem zahlédla pastvinu s pasoucími se krávy. Začala jsem uvolněně a zhluboka dýchat, ale vzápětí jsem si musela přiznat, že bych se asi zbláznila, kdybych nemohla dostat slušný šálek kávy maximálně pět minut chůze od svého domu. V Peterborough jsem přestoupila a vyměnila rychlovlak za mrňavou lokálku. Měla jen čtyři vagony, jimiž procházel prošedivělý průvodčí a přátelsky se bavil s hrstkou cestujících, které patrně všechny znal.

Když jsem vystoupila, čekal na mě na nástupišti Lysettin manžel Ged a poněkud malátně mě pozdravil zdviženou paží. Ged je pohledný muž, ale není to typ, který by mě zaujal. Je povoláním truhlář, má širokou hrud' a laskavé oči, ale vypadá neupraveně a omšele. Je chro-

nicky neúspěšný podnikatel, a navíc kuřák marihuany, ale Lysette vášnivě miluje stejně jako jejich tři děti – a vůbec mu nevádí, že dvě nejstarší nejsou jeho. Z jeho přátelského objetí na mě zavanula vůně tabáku a potu.

Konečně mě pustil. „Jsi skvělá, že jsi kvůli Lysette tak narychlo přijela.“

„To je přece samozřejmé.“

„Ano, ale dobře víme, jak moc máš práce,“ řekl, což mi svým způsobem zalichotilo.

Starý kombík měl zaparkovaný před svéráznou malou nádražní budovou. Moje zavazadla hodil do kufru a nastartoval. Krajina, jíž jsme projížděli cestou do Little Coppingu, byla ponořená do velkolepého oranžovo růžového západu slunce, který by docela dobře mohl být výsledkem hollywoodských speciálních efektů. Louky byly šťavnatě zelené a domy, jež jsme míjeli, byly postavené ze zvětralého starého šedého kamene, který tak dokonale odráží světlo. Jeli jsme kolem jednoho domu chráněného vysokou bránou z tepaného železa. Mezerami mezi mřížemi bylo vidět, že tenhle dům je úplně jiná kategorie. Byl obrovský a rozlehlý – rafinované vyjádření toho, co si architekt myslí o okolních venkovských domcích.

„Pane jo!“ zvolala jsem a snažila se nemyslet na chatrný sádrokarton a zanedbaný společný vstupní prostor svého nového bydliště.

„To je dům Farthingových.“

Lysette mi už před pár lety vyprávěla, že se spřátelila s manželkou poslance Nigela Farthinga. Omlouvala se tehdy za okaté ohánění se slavným jménem, ale zároveň nedokázala skrýt vzrušení z doteku slávy. Jak Farthing stoupal na politickém žebříčku, pospíšil si vzít děti ze soukromé školy a jeho žena se záhy stala organizátorkou a hnací silou místní komunity a stálou členkou školské rady. Farthing byl konzervatívec a vycházející hvězda kabinetu s aspirací na pozici budoucího předsedy vlády. Měl přitažlivý vzhled filmové hvězdy, působil dobře před kamerami a pravidelně se objevoval v televizních zprávách. Svou teorii takzvaného soucitného kapitalismu vysvětloval vytrvale a s vřelou upřímností, s níž neopomněl vyjádřit zdráhavý respekt dokon-

ce i ke svým odpůrcům. Tady jsem ovšem viděla, že to je poslanec, který disponuje nevyčerpatelným rodinným majetkem, protože ani ze sebeštědřejších poslaneckých náhrad by nedokázal tohle honosné sídlo financovat.

Nemohla jsem od něj odtrhnout oči. „A uvnitř je to ještě luxusnější?“

„To se můžeš vsadit,“ ujistil mě Ged s náznakem závisti.

Přijížděli jsme právě do srdce vesnice s hezkým viktoriánským kostelem, jehož vysoká věž protínala oranžově zbarvenou oblohu. Když jsem se na kostel zahleděla, zachvěla jsem se při pomýšlení na pohřeb Sarah. Zatím jsem věděla jen v hrubých obrysech, co se stalo, ale už jsme byli skoro doma, a tak mi připadalo nevhodné začít se Geda vyptávat. Projeli jsme návsí vydlážděnou kočičími hlavami a minuli bíle omítnutou místní hospodu U Černého býka. Několik popíjejících hostů se uvelebilo na trávníku před hospodou a užívalo si poslední paprsky slunce. Ged teď zrychlil a řítil se úzkými uličkami s děsivou suverénností člověka, který tu bydlí odjakživa.

Když jsme zastavili, zpozorovala jsem, že všechna světla v jejich malém domku jsou rozsvícená. Na parapetu kuchyňského okna bylo vidět květináče s bylinkami, o které Lysette se Saffron zřejmě pořád ještě vytrvale pečovaly. Čekala jsem, že Lysette málem vytrhne dveře z pantů, aby se mi vrhla kolem krku, ale zatím po ní nebylo ani památky. Vešla jsem do neuklizené předsíně, kde na věšácích visela nesourodá zmrzlá kabátů nejrůznějších velikostí.

„Je nahoře?“ zeptala jsem se Geda.

Postavil moje zavazadla na zem a přikývl.

„Čaj? Vodu? Něco silnějšího?“

„Hrnek nějakého bylinkového čaje. Zajdu jen nahoru pozdravit děti. Je Saffron už v posteli?“

„Ano,“ odpověděl a dál se věnoval konvici na čaj. Tady doma jsem teprve viděla, v jakém je útlumu a jak jsou jeho pohyby pomalé a nejisté.

Bylo už po osmé, a tak mě nemělo překvapit, že moje kmotřenka už šla na kutě. Přesto mi chybělo její přivítání, při kterém jsem vždycky

měla pocit, že jsem skoro stejně úžasná jako Beyoncé. Lysettini dva urostlí teenageři Finn a Barney leželi na podlaze obývacího pokoje a v rukou svírali herní konzole. Stejně jako pokaždé, když jsem se s nimi viděla, jsem byla překvapená, jak jsou velcí – připadalo mi, že jsem se ocitla v pohádce a oni právě spolkli nějaký růstový lektvar. Ve skutečnosti to bylo tak, že mě přepadl pocit selhání – byli viditelnou připomínkou mého věku. Představa, že jsem dost stará na to, abych za sebou měla výchovu syna, který je už téměř mužem, mi stále ještě připadala k smíchu. Ale když jsem se tak na ně zahleděla, nemohla jsem popřít, že moje čtyřicítka se nezadržitelně blíží, a že jsem už vlastně udělala jedno důležité životní rozhodnutí, aniž bych si toho všimla.

„Ahoj vy dva,“ pozdravila jsem je nezvykle rozpačitě a mezi dveřmi jsem jim nesměle zamávala.

Mile mě překvapili, když se odtrhli od svých her, vyskočili a s upřímnou vřelostí mě objali. Lysette je vychovala krásně. Možná až přehnaně nadšeně jsem je taky objala a vyšla jsem z pokoje.

Byl čas jít za Lysette.

~ ~ ~

V prvním okamžiku jsem ji rozeznala jenom jako hrbol uprostřed postele, ukrytý ve zmeti polštářů a přikrývek a kolem dokola obklopený použitými papírovými kapesníky, které vypadaly jako záchranné čluny sjíždějící se k ztroskotané lodi. Pro formu jsem zaklepal na otevřené dveře a Lysette se pomalu vysoukala z rozházených peřin. Posadila se, popadla krabici s papírovými kapesníky a začala si dřít mokré, opuchlý obličej s pocitem, že ji zrazuje. Vypadala hrubě a neforemně, jako by její kontury byly nakresleny tužkou a poté vygumovány. Snažila jsem se ovládnout svůj výraz, abych jí nedala najevo, jak jsem v šoku. Za pětadvacet let našeho přátelství jsem ji takhle nikdy neviděla. Vždycky byla jako skála, nikdy nepůsobila takhle zhrouceně.

„Ahoj drahoušku,“ pozdravila jsem ji a váhavě jsem si sedla na roh

chaotické postele, „rozhodla ses, že ti bude líp, když budeš dělat, že je pořád noc?“

Zarazila jsem se, hned jak jsem to vyslovila, v rozpacích ze svého nemotorného pokusu o normální rozhovor.

„Co mám na to říct?“ podařilo se jí vyloudit na tváři náznak úsměvu. „Vždyť víš, že jsem odjakživa noční tvor jako liška.“ Pak se její výraz zkroutil smutkem a já jsem se vrhla přes postel, abych ji mohla obejmout. „Mio...“ opakovala znovu a znovu, když jsem ji hladila po vlasech a cítila, jak mi tsunami jejích slz smáčí hedvábnou blůzku.

„Já vím,“ utěšovala jsem ji, přestože jsem vlastně nevěděla vůbec nic. Myslím, že říkat si takové malé chlácholivé lži je jediný způsob, jak přežít, jak převzít štafetu, když se život stane příliš krutým.

Po chvíli už její vzlyky nebyly tak drásavé. Odtáhla se ode mě a vrhla se zpátky do hromady polštářů.

„Je jí teprve sedmadvacet!“ zvolala zlostně a zatnula pěsti. *Bylo*, pomyslela jsem si, a to slovo mi připadalo úsečné a zničující. „Prostě nedovedu... ona by něco takového neudělala. Max ji tolik potřebuje!“

Tělo Sarah našli pod parkovacím domem na okraji Peterborough. V kapse měla mobil, jehož rozbitý displej částečně zakrýval text, který nikdy nebyl adresován ani odeslán. LITUJU stálo tam a pod tím bylo jedno X.

„Problém s depresí je, že se dá tak snadno skrývat. Ale je to skutečná nemoc.“

„Neměla depresi,“ důrazně protestovala Lysette.

Musela jsem změnit taktiku. Koneckonců od smrti Sarah uplynuly teprve tři dny a Lysette byla ještě příliš traumatizovaná, než aby dokázala rozumně uvažovat.

„Kdy jsi ji naposledy viděla?“

„Ten den...“ Polkla a roztřeseným hlasem pokračovala. „Ten den, kdy... se to stalo. Ráno. Když jsme odvedly děti do školy, smály jsme se jako dvě trdla kvůli“ – mávla rukou, jako by na tom teď už nezáleželo – „prostě školní blbosti, učitelé, dělaly jsme si jako obvykle legraci. Šly jsme na kafe a najednou bylo poledne. Takhle to s ní

bylo vždycky.“ Tesklivě na mě pohlédla. „Nedovedu si to tady bez ní představit, Mio!“

„To je samozřejmé. Stalo se to teprve nedávno – je to pořád ještě pro tebe neuvěřitelné. Už jsi mluvila s Joshou?“

Joshua byl manžel Sarah. Neznala jsem ho, pouze jsem o něm slyšela. *Josh-ju-a* vyslovovala to Lysette posměšným tónem a dělala si legraci z jeho odměřenosti. Bylo mu pětáctýřicet, ale podle ní se spíš blížil stovce. Jediná nepatřičná věc, kterou kdy udělal, byla ta, že opustil svou první rodinu kvůli dvacetileté dívce, o níž tvrdil, že bez ní nemůže žít.

„Ano, mluvila. Je to takový zatracený robot! Říkal, že všechno musí zůstat ‚normální‘ kvůli Maxovi. Chce ho už příští týden zase poslat do školy.“

„To snad ne!“

Pracuju někdy s dětmi, které ztratily některého s rodičů. Neumějí se vždycky vyjádřit slovy, ale všechny své pocity dusí uvnitř. Nechávám je svádět krvavé bitvy a hrát si na ztroskotání lodí v ohrádce s pískem, kterou mám v ordinaci. Děti vědí, že na rozdíl od skutečného života můžou všechnu zkázu napravit a uhladit dlaněmi svých rukou, jakmile skončí sezení.

„Nikdo si neví rady,“ pokračuje Lysette a pevně mi svírá ruku. „Kimberley, Helena a Alex tu chodí, jako by nevěděly kudy kam. Myslela jsem, že si s nimi třeba promluvíš?“

„Kimberley Farthingová?“ zeptala jsem se a Lysette přikývla. Zmocnila se mě zvědavost na záhadnou ženu za tepanou mříží, ale pak jsem si uvědomila, co je důležité. „Lys, nepřijela jsem sem, abych fungovala jako terapeutka. Jsem tady jenom proto, abych tě podpořila.“

Povytáhla si příkrývku před obličej jako štít.

„Jo. Ne. Ovšem.“

„Příliš se mě to dotýká. Kromě toho tu budu jen do úterý dopoledne.“

„Pohřeb bude v úterý. Jestli, jestli...“ Nedařilo se jí ta slova vyslovit. „Jestli koroner o víkendu vydá tělo.“ Opět se zhroutil. Otřásaly jí vzlyky a sladký, pižmový pach, který z ní vycházel, mi napověděl,

že celý den nevstala z postele. Držela jsem ji v náruči a měla jsem nezvyklý pocit, že jsem tu zbytečná. „Nezabila by se, Mio. To by nám neudělala.“

Dlaní jsem jí masírovala záda. Teď nemělo cenu se s ní přít.

„Udělám všechno, co budeš potřebovat, ano? Cokoli ti v téhle situaci trochu uleví.“

„Mohla bys zítra odvést Saffron do školy,“ řekla pořád ještě s obličejem přitisknutým k mému rameni. „Bude to pro ni zábavnější než se mnou.“

„Samozřejmě.“

„A mohla bys mi přinést skleničku červeného.“

Rozhlédla jsem se po zkáze v její ložnici.

„Co kdybychom si daly skleničku spolu?“

Lysette na sebe natáhla nějaké oblečení a šly jsme dolů. Finn a Barney se nenápadně vytratili z obývacího pokoje a my jsme se proti sobě uvelebily na potrhané sedačce se skleničkami (které nám nalil Ged) v rukou. Dotýkaly jsme se prsty u nohou; moje byly holé, s červeně nalakovanými nehty. Na svých, které vykukovaly z nohavic tepláků, měla natažené pruhované ponožky.

„Kdybych tak byla měla možnost lépe ji poznat.“

Lysette už byla trochu klidnější a dařilo se jí zadržovat slzy. Smutně se usmívala, ztracená ve vzpomínkách.

„Ano, setkala ses s ní jen jednou, vid'? Tenkrát na Saffroniných narozeninách.“

Zamrazilo mě při pomýšlení, že právě v tomhle pokoji jsme kdysi byly spolu. Sarah dohlížela na dětskou hru škatulata, hejbejte se, ale ,dohlížela' nebylo to správné slovo pro to, co všechno dělala. Děti byly už beztak roz dováděné ze sladkého narozeninového dortu a bublinkového pití a Sarah do toho pustila nahlas Black Eyed Peas, vykřikovala instrukce a dělala všechno možné, aby na hře nebylo nic předvídatelného. Skončilo to závějí útržků papíru, jekotem a hysterickými slzami. Stála jsem v tom zmatku, popíjela čaj a váhala mezi obdivem a odsudkem.

„Byla opravdu zábavná,“ řekla jsem. Lysette mě upřeně pozorova-

la, jako by dychtila po mých slovech. „Ale byla víc než to, vid? Byla svým způsobem divoká.“

„To bych neřekla,“ honem namítla Lysette.

„Ne, chtěla jsem vlastně říct... myslela jsem to jako kompliment.“

Lysette pronesla nic neříkající „hm“ a já jsem se snažila nepřipadat si, jako kdybych byla řekla něco nevhodného. Asi minutu jsme tam seděly v nezvykle trapném tichu.

„Byla tak hodná,“ řekla nakonec Lysette. „Když jsem se s ní seznámila, byly Saffron asi dva roky a já jsem tehdy žila s pocitem, že přestávám všechno zvládat.“

Vrátila jsem se v duchu zpátky v čase a snažila se vzpomenout si, jestli byla v nějakém stresu, ale pamatovala jsem si jen to, že jsem u ní tehdy nepozorovala nic než velkou lásku k dítěti a docela pochopitelné vyčerpání. Možná jsem byla natolik zaujatá svými vlastními starostmi, že jsem nerozpoznala jemné nuance jejích nálad.

„Bylo to už tak dlouho, co jsem měla batolata, a prostě jsem... no, však to uvidíš. Odcházely jsme ze skupiny pro mámy s batolaty, měly jsme zpoždění, a Saffron si umínila, že otevře dveře od auta klacíkem – a já jsem najednou vybuchla. Víš, pořádně jsem na ni zařvala a Sarah mě přitom zahlédla. Myslela jsem, že po mně vrhne takový ten pohled – znáš to, ten patentovaný pohled dokonalé matky, kterým se na tebe někdy podívají, když se tvé dítě začne chovat příšerně –, ale ona to neudělala. Ona se mi začala smát.“

„Cože? Opravdu se ti smála?“

„Jo. Trochu mě to zarazilo, ale ona nás pak prostě odvedla s sebou. Bylo léto a skončily jsme u skleničky ginu s tonikem na zahrádce Černého býka a děti jsme nechaly, aby si zatím hrály na houpačkách. Myslím, že jsme se trochu opily. Věděla přesně, co potřebuju.“ Na chvíli se odmlčela. „Věděla to líp než já.“

„Co se stalo s tvým autem?“

Pro tu historku to nebylo vůbec důležité, ale moje myšlenky mě k tomu nějak navedly.

„Myslím, že jsem si pro něj došla další den. Ona tím svým asi odje-la domů.“

„Vážně?“

Proč reagovala tak prudce na slovo „divoká“? Všechno, co mi vyprávěla, ukazovalo na neškodnou vesnickou variantu toho, co jsem tím slovem chtěla říct.

„Ale ano. Někdy, když měla před menstruací, schválně jezdila na červenou. S tím svým autem byla postrachem silnic. Už jsem si myslela, že si budu muset místo ní nechat strhnout body za překročení rychlosti.“

Natáhla jsem ruku a pohládila ji.

„Vy dvě jste si zřejmě ohromně sedly.“

Lysette se už zase krabatil spodní ret. Vypadala v tom okamžiku velmi mladě.

„Ale nejenom to. Chci říct, že s ní byla ohromná legrace, ale taky mi opravdu naslouchala. Ať jsem udělala cokoli, nikdy mě nesoudila ani mi nic nevyčítala.“ Musela jsem krotit neodolatelné, narcistické nutkání bránit naše přátelství proti vztahu, který právě popisovala. „Jednoduše mě milovala, a já jsem milovala ji.“

„Já vím,“ řekla jsem, znovu jsem ji objala a nechala ji plakat. „Vím, jak tě to bolí.“

Její další slova jsem stěží slyšela. „Rozhodně nechtěla způsobit, aby se stalo něco zlého.“

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se, ale Lysette jen ještě víc zabořila obličej do mého ramene a neodpověděla. Nakonec si rukávem otřela oči, otřásla se a zhluboka se napila vína.

„Jsem ti hrozně vděčná, Mio moje, za to, že jsi tady.“ Její úsměv byl ještě trochu uslzený, ale upřímný. „Opravdu jsem tě potřebovala, a ty jsi bez velkých řečí přijela.“ Cítila jsem, jak mě její slova hřejí. Byl to pocit zároveň prostý, elementární a hluboký. „Nevím, co bych si bez tebe počala.“

„Přijedu pokaždé, když to bude potřeba.“

„Já vím,“ souhlasila. „Pojď, vyprávěj mi něco o sobě.“

Rozhodně nechtěla způsobit, aby se stalo něco zlého. Tu větu jsem ještě měla v hlavě, ale nemohla jsem ohrozit křehký klid tím, že bych na ni naléhala. Ač mi to všechno připadalo triviální, postupně se mi dařilo

zaujmout ji vyprávěním o ulízaném faráři, o tom, jak Patrick tvrdě pracuje, a konečně i o tom, jak moje tělo odmítá spolupracovat.

„Třeba bys mohla požádat otce Drákulu, aby požehnal tvému lůnu,“ navrhla, a obě jsme se smály víc, než ta pošetilá poznámka zasluhovala. „Promiň,“ omluvila se a otřela si oči. Narovнала se a opět se ponořila do svého smutku.

„Je dobře, že se směješ,“ řekla jsem, jak nejlídněji jsem dokázala. „Je jasné, že se potřebuješ uvolnit.“

„Ano,“ zdráhavě souhlasila. Vzala do ruky lahev a nalila si do skleničky poslední zbytky vína. Když se napila, sedlina na dně tvořila vířivé kalné skvrny.

„Sarah by si určitě přála, aby ses smála,“ dodala jsem tiše. „Vím jistě, že by si to přála.“ Otočila se ke mně s planoucíma očima.

„To nevím. Už nevím vůbec nic. Vím jen to, že nepřichází v úvahu, že by se Sarah sama zabila.“

„Nemohla třeba jen ztratit rovnováhu?“ zeptala jsem se opatrně. „A spadnout?“

„Ne, soudě podle polohy, ve které ji našli.“ Prudce vstala. „Měly bychom se jít vyspat.“

Když chvíli předtím popřela možnost, že by Sarah spáchala sebevraždu, byla nepřičetná smutkem. Nechala jsem její slova plynout, aniž bych je pořádně slyšela, a nepokoušela jsem se ji přimět, aby připustila možnost sebevraždy.

Tentokrát to bylo jiné. Byla jsem otevřenější. Její slova se ve mně usadila a nechtěla mě opustit.

Deník Sarah: 2. února 2015

Vidím něco, co ty nevidíš a jsi to – TY. Dneska jsem ji pozorovala. Pozorovala jsem ji, jak vychází z domu a nastupuje do auta, a bylo mi špatně. Vykračovala si to k němu, jako by jí patřilo nejenom to auto, ale celá ulice. Ne – víc než to. Jako by jí patřila celá vesnice i se mnou uvězněnou uprostřed. Nebylo úniku.

Když odjela, málem jsem jela za ní, ale i kdyby o tom nevěděla, nechtěla jsem jí dopřát tu radost. Měla jsem pocit, ten známý pocit, že mám chuť strhat ze sebe svoji zatracenou kůži, a málem jsem sáhla do kabelky, ale odolala jsem. Místo toho jsem si vyndala kosmetickou taštičku, namalovala si rty a poslala si pusu do zrcátka, přestože jsem bulela. Působí na mě tak, že se cítím nanic, a přitom se k tomu nemůžu přiznat. Ani Lysette, a ta zná všechna moje nejhlubší a nejtemnější tajemství.

Zná vůbec někdo doopravdy naše nejhlubší a nejtemnější tajemství? Protože kdyby to tak bylo, jak bychom mohli vědět, jestli nás ještě mají rádi, natož jestli nás milují? A kdyby nás nemilovali a MY bychom nemilovali sami sebe, jak bychom vůbec mohli dál žít?

Když jsem vyzvedávala Maxe a dala mu pusu, třel si tvářičku, jako by to neměl rád, ale z toho, jak se uchichtával, jsem poznala, že se mu to líbilo. Přivinula jsem ho k sobě ještě těsněji a na ničem už nezáleželo. NA NIČEM. Byli jsme jenom já a on proti celému světu. To mi nemůže vzít.

Ještě někomu by se to líbilo. Věděla jsem to – vidím, jak se na mě dívá. Říká, že jsem paranoidní, že vidím věci, které neexistují, ale tím to není. Odkáživa mám nějaký šestý smysl – vím věci, které bych vědět neměla. Někdy si myslím, že je to až trochu nebezpečné.

Člověk to může získat zpět za jediný okamžik. Právě tehdy a tam jsem

milovala pocit, že jsem opět ve své kůži. Byla jsem mladší, víc sexy. Byla jsem vamp. Ten pocit netrval dlouho. Proto jsem mu později poslala textovku. Něco neškodného, malinko legračního. Hned mi odepsal – věděla jsem, že to udělá, na to jsem nepotřebovala šestý smysl.

Když jsem ležela v posteli a poslouchala, jak dýchá – ne, vlastně to bylo chrápání –, přemýšlela jsem, jestli to, co jsem udělala, bylo opravdu neškodné. Počítala jsem každý jeho výdech – zní to zatraceně blbě, ale schraňovala jsem si je. Všechno, co se zdá být nezávazná legrace, nemusí skončit až tak nezávazně, že? Jsem tak hloupá, že na to občas zapomenu, zrovna když na tom záleží. Když to dělám já. Když teď sedím v koupelně a sepisuju to, je pozdě. Je už moc pozdě.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Saffroniny holínky měly na špičkách tlusté gumové čmeláky. Během desetiminutové cesty do školy se jí podařilo nakopnout jejich rozesmátými žlutými obličejí každou myslitelnou překážku: kandelábry, zdi – a právě teď měla nohu napřaženou proti stříbřitě lesklému disku kola u automobilu.

„Saffron!“ přistihla jsem se, že na ni ječím, a ztišila jsem hlas. „Tohle je něčí auto. Tobě by se taky nelíbilo, kdyby – nevím, třeba kdyby nějaký cizí člověk přišel do tvého pokoje a kopal do tvého prasátka Peppy.“

Saffron pootočila hlavu a podívala se na mě jako malá, nedůvěřivá sůvička. Nechala nohu ve vzduchu a dávala mi tak mlčky najevo, že jsem ještě nevyhrála.

„Ty vůbec nevíš, jaké to je, když je člověku šest. Nikdo, komu je šest, už nestojí o prasátko Peppu – to by leda musel být natvrdlý.“

„Dobře, tak zapomeň na prasátko Peppu.“ A zapomeň na moji ujetou představu fotbalového chuligána, který ještě k tomu nenávidí prasátko Peppu, jak tě přepadává ve tvém pokoji. Saffron mě zbožňovala – jak jsem to mohla tak pokazit při první příležitosti, kdy se ona začne chovat jako dítě, a ne jako vzorňačka? „Je to prostě tak, že člověk nemůže chodit po ulici a kopat do aut jiných lidí. Pojď, nebo přijdeme pozdě.“

Zarazila jsem se, když mi došlo, jak můžou moje netrpělivá slova znít jejím uším. Pospěš si, ať se dostaneš do školy, kde tvůj kamarád, který přišel o maminku – což je nejhorší noční můra každého dítěte – buď bude, nebo nebude. Klekla jsem si, abych jí byla blíž.

„Máma těmhle autům říká žrouti benzínu.“ Vydala podivný mlas-kavý zvuk a pohled měla pořád upřený na lesknoucí se disk kola. „Tohle děláme, když nám nedají přednost.“

„Takhle?“ řekla jsem a napodobila její „ňuk ňuk ňuk“, zatímco kolena mých drahých džínů začala prosakovat blátivá voda.

„Ne, Mio,“ řekla otráveným tónem. „Takhle žrouti benzínu nezně-jí.“ Vyrazila jako střela, až jí holínky pleskaly o chodník. „Tak už poběž, loudo!“

~ ~ ~

Když jsme prošly vraty školy, bylo tam už jenom pár opozdílů. Ne, tohle slovo se pro ně nehodilo. Tři ženy, které stály u dveří, působily nabuzeně, na první pohled vibrovaly zjevným nervózním nábojem. Když se Saffron vrhla ke dveřím, všechny najednou se otočily jako nějaké elegantní tříhlavé monstrum.

„Zpomal, miláčku,“ řekla štíhlá, světlolvasá žena a nenuceně autoritativním gestem napřáhla paži, aby ji zarazila.

Čekala jsem, že se Saffron bude vzpírat, ale místo toho se poslušně zastavila. Když jsem k nim došla blíž, přehnaně vstřícně jsem se na ženu usmála.

„Nemějte strach, neunesla jsem ji. Jsem Mia, její kmotra.“

Její kočičí oči si mě prohlédly od hlavy k patě. „To říkáte vy.“

Nervózně jsem se zasmála, protože jsem se nezmohla na vtípnou odpověď. Brunetu, která stála vedle ní, jsem si pamatovala z nějakých minulých večírků. Zblízka nevypadala zdaleka tak elegantně jako ta blondýnka. Byla trochu baculatá, měla pečlivě namalovanou pusu a na sobě evidentně hodně drahou, kožesínou lemovanou bundu. Třetí žena působila oproti těm dvěma docela obyčejně. Dívala se kolem sebe přes velké brýle a ani se nepokoušela o úsměv.

„My už se známe, vidíte?“ řekla hnědovláska přívětivě. „Melissa?“

„Mia.“ Vteřinu jsem zaváhala. „Jsem ráda, že jsme se zase potkaly. Ale teď bych asi měla tady to dítě dopravit do třídy.“

„Jen klid,“ ozvala se blondýna a já se musela hlídat, abych nezare-

agovala uraženě na její povýšeně shovívavý tón. Teď už mi bylo jasné, že to je Kimberley Farthingová, ale nechtěla jsem jí dopřát pocit celebrity a dát jí najevo, že vím, kdo je. „Určitě ještě nezačalo normální vyučování.“

„Ne, ovšemže ne,“ přisvědčila jsem a okamžitě jsem se cítila provinile za kritické soudy, které se mi v hlavě odvíjely jako magnetonový pásek.

Těžké dvoukřídlé dveře za námi se rozlétly a prošel jimi podsaditý muž v brýlích s drátěnými obroučkami. Měl na sobě kostkovanou košili a hnědé kalhoty a vypadal v tom venkovsky působícím oblečení starší, než ve skutečnosti byl. Hladký obličej a hříva plavých vlasů mi napověděly, že mu nemohlo být víc než pětadvacet. Ale nebylo to pouze oblečení, kvůli čemu působil starší, byl to taky pocit smutku, který z něj vyzařoval. Tíživý smutek, jaký člověk nosí na bedrech po celý život.

„Saffron!“ zvolal s nečekanou vřelostí v hlase. „Tady jsi!“

„Promiňte, pane Grieve,“ omlouvala se Saffron s provinilým výrazem v očích. „Já vím, že se nemá chodit pozdě.“

Klekl si na kolena právě tak, jako já před chvílí u auta. Věděl – stejně jako já –, že Saffron je zahlcená pocity, které neumí vyjádřit slovy.

„Vždyť se zas tolik nestalo,“ řekl a natáhl k ní svou velkou ruku. „Hlavně že jsi tady.“

Vstal a Saffron s naprosto přirozenou důvěrou vložila svou malou ruku do jeho velké tlapy. Tři matky fascinovaně pozorovaly scénku, která se tu právě odehrávala. Měla jsem chuť něco říct, nějak se zapojit, ale cítila jsem, že v tomto výjevu pro mě není role.

„Dámy,“ pozdravil je tlumeným hlubokým hlasem. Třem ženám věnoval jen zběžný pohled – bylo vidět, že je stále ještě zcela soustředěný na Saffron.

Kimberley k němu vykročila a dotkla se jeho holé paže pokryté jemným chmýřím světlých chloupků. „Chci, abyste věděl, že všechny na vás dneska budeme myslet.“

Pan Grieve – pokud se tak jmenoval – zavrtěl hlavou, jako by si netroufal promluvit, a odvrátil se.

„Tak poběž, dítě,“ obrátil se k Saffron a držel otevřené dveře, aby mohla proběhnout.

„Nechtěla byste jít s námi na kávu?“ zeptala se bruneta. Napadlo mě, jestli to snad má být omluva za to, že popletla mé jméno. Kimberley byla duchem nepřítomná a pořád ještě měla oči upřené na zavírající se dveře, i když Saffron a její učitel už zmizeli uvnitř.

„Možná že když budete s námi vy, podaří se nám přesvědčit Lysette, že už se musí vrátit do života.“ S úsměvem se naklonila a dala mi polibek na tvář tak nečekaně, že jsem málem ucukla. „Já jsem Helena, pro případ, že máte stejně špatnou paměť jako já.“

Odmítnout pozvání by bylo neslušné. Až mnohem později jsem začala uvažovat, jestli „neslušné“ bylo to správné slovo.

~ ~ ~

Už od rána byl zataženo a pošmurno, ale teď mrholení propuklo v opravdový liják. Co nejrychleji jsme přešly půvabné náměstíčko, kde se od dlažebních kostek odrážely velké kapky deště. V bistru, jehož název Crumpet byl vyveden výraznými zakroucenými černými písmeny na kývajícím se vývěsním štítu, nebylo kvůli promáčeným dětským kočárkům a otevřeným deštníkům k hnutí. Stolky plně obsazené zmoklými, mrzutými zákaznicemi byly namačkané těsně k sobě. Kimberley si razila cestu vším tím chaosem, který se před ní rozestupoval jako biblické Rudé moře, a nějakým zázrakem přiměla číšníka, aby nám našel místa u stolu v rohu, která byla pro nás jako stvořená. Přistihla jsem se, že musím myslet na to, co mi Lysette říkala předešlý večer: jak mě prosila, abych jí pomohla. Kimberley už držela v ruce jídelní lístky, aby nám je rozdala, a číšník zatím před ni automaticky postavil karafu s vodou. Nedovedla jsem si představit, že by někdy potřebovala pomoc, i kdyby šlo třeba o nukleární katastrofu. Kdyby měla Kimberley na starost kariéru Nigela Farthinga, vsadila bych se, že do Vánoc by byl premiérem.

„Lysette se neozývá,“ sdělila nám, jakmile jsme se usadily. Seděla na židli vzpřímeně a grációzně jako baletka. Helena seděla vedle ní

a ty dvě spolu působily jako komise při přijímacím pohovoru. „Poslala někomu z vás zprávu?“

„Opravdu si o ni dělám starosti,“ prohlásila třetí žena, jež seděla vedle mě a již jsem teprve začínala pořádně brát na vědomí. Věděla jsem, že se jmenuje Alex a že Lysette patrně zbožňuje, ale to bylo všechno. „Jak zle je na tom?“ Vyčítavě na mě pohlédla. Cestou sem mě všechny tři podrobily letmému výsledku, z něhož vyrozuměly, že jsem Lysettina kamarádka a taky terapeutka. „Vy to přece musíte poznat.“

Rázem se na mě ještě víc zaměřily, jako by mě chytily do sítě, která se začínala stahovat. Chtěla jsem promluvit, ale slova se mi zadržla v krku, ještě než jsem je dokázala vyslovit. Naštěstí právě přicházel číšník. Kostkovanou košili měl napůl zastrčenou do džínů a v ruce držel pomačkaný blok.

„Můžu vám, děvčata, pro začátek nabídnout něco k pití?“

Mluvil s typickou australskou stoupavou intonací a líně protahoval slova. Rukou si prohrábl hnědé vlasy dlouhé až k límci košile a ve tváři mu hrál lehký úsměv. Nejsme žádná děvčata, pomyslela jsem si, táhne nám na čtyřicítku, ale vzápětí mi došlo, že v právě v tom spočívala jeho pointa.

„Nám třem netučné latté, Jakeu,“ poručila si Kimberley, otočila se ke mně, načež své doširoka otevřené zelené oči znovu obrátila k němu, jako by byla mojí tlumočnicí. „Co si dáte vy?“

„Pro mě plnotučné latté,“ řekla jsem a okamžitě jsem věděla, jak idiotsky to zní. „A nějaký croissant nebo něco takového?“

„Hned to bude!“ poznamenal a začal se prodírat mezi stoly směrem k hlučnému kávovaru.

Alex ho sledovala očima, které se jí začaly plnit slzami.

„Omlouvám se... omlouvám se,“ hlesla, sundala si brýle a zmačkaným tuhým papírovým ubrouskem si otírala zvlhlé oči. Měla neupravené, okousané nehty a její levá ruka bez prstenů vypadala vedle masivních diamantů jejích kamarádek jako nahá. „Prostě mi to připadá morbidní, když tady sedíme a objednáváme si kafe, jako by bylo normální, že tu s námi není Sarah. Pořád se musím dívat na dveře, jako by měla každou chvíli vejít.“

„Spíš vběhnout,“ doplnila ji Helena s pokusem o úsměv. Její samohlásky zněly trochu nosově, zřejmě londýnský přízvuk: chyběla jim ostrá preciznost, již se vyznačovala mluva Kimberley. „Jako omluvu by chtěla za nás všechny zaplatit kafe a Jake by nám kvůli ní nosil zákusky gratis.“

„Jake na ni vždycky trpěl,“ souhlasila Alex.

„Už bychom tu měly hromadu muffinů,“ dodala Helena se smíchem, ale tvář jí hned zase potemněla, když vyprchal okamžik úlevy od kruté skutečnosti. Nastala chvíle ticha a Kimberley se opět obrátila ke mně. Všimla jsem si, jak pohledy ostatních dvou žen kopírují ten její.

„Jak se daří Lysette? Chtěla jsem říct... promiňte, to byla hloupá otázka. Sarah byla její nejlepší kamarádka. Chtěla jsem říct, co pro ni můžeme udělat?“

Pocit, který se mě zmocnil, byl tak elementární, že jsem si ho ani nemohla vyčítat. To *já* jsem její nejlepší kamarádka, chtělo se mi zakřičet. Jsme nejlepší kamarádky od svých třinácti let a na tom se nikdy nic nezměnilo.

„Ztráta někoho blízkého, zejména následkem traumatické události, je velmi složitá zkušenost,“ vysvětlovala jsem a můj hlas zněl nakřáple a nabubřele. „Lysette je v šoku. Těžko říct, jak dlouho to může trvat, ale nakonec to odezní.“

„Byly si tak blízké,“ řekla Kimberley. Detailně si mě přitom prohlížela, jako kdybych byla vzácný exemplář sibiřského tygra držžený za mříž. „Kdyby se Sarah chystala něco takového udělat, nevěřím, že by Lysette nepoznala, že něco není v pořádku.“

Alex na ni vrhla rychlý pohled a v jejích očích bylo cosi nečitelného. Sklopila zrak a začala vlhkým ubrouskem utírat loužičku vody na stole.

„Ale Lysette byla minulý týden pryč,“ namítla Helena, a ve mně se zvedla vlna ochránářských pocitů. Lysette si už tak dělala dost výčitek a nepotřebovala, aby jí ty tři přířkly další.

„Když je někdo rozhodnutý to udělat,“ – připadalo mi až kruté pokračovat – „je velmi těžké mu v tom zabránit.“

Vy hloupé ženské, pomyslela jsem si, ona se vrhla ze střechy budovy! Často vidím, jak může vypadat takové volání o pomoc; setkávám se s klienty s vypumpovaným žaludkem nebo se zápěstím protkaným mělkými zářezy, ale když člověk skočí z několikapatrového parkovacího domu, ví, že není cesty zpět. Otrásla jsem se a najednou jsem si přála, abych byla kdekoli jinde, jen ne tady.

„Musím ji vidět!“ prudce zvolala Alex. „Potřebuju si s ní pořádně promluvit o tom, co ví.“

Při pohledu nazpět myslím, že jsem v jejím hlase za slovy zaslechla něco skrytého, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Měla jsem v té chvíli plnou hlavu výčitek, že jsem přehnaně vztahovačná a kritická. Právě se k nám vracel Jake s plechovým tácem, na němž nebezpečně balancovaly šálky kávy.

„Měly bychom mu to říct,“ zašeptala Helena.

„Já nemůžu,“ důrazně odmítla Alex. „Nedokážu to říct ještě jednou nahlas.“

„Tak, dámy, tady je vaše káva.“ Jake sundával šálky z tácu a přede mě položil oschlý croissant. Rozhlížel se po nás a na jeho pohledné tváři bylo znát, že z nás cítí napětí. Kimberley se na něj upřeně zadívala, položila mu ruku na paži a pevným, autoritativním hlasem řekla: „Jakeu, musíme vám něco říct.“

„Co se stalo?“ zeptal se a okamžitě ztuhl.

„Jde o Sarah,“ řekla a nepatrně mu pokynula, aby si ke stolu přisunul prázdnou židli. Zákazníci se usilovně snažili upoutat jeho pozornost, ale on byl naprosto soustředěný jen na ni, nemohl si pomoci. „Znáte naši kamarádku, tu nejmladší? Tak ta zemřela. Spáchala sebevraždu.“

Když to říkala, pozorovala jsem její výraz, hledala jsem v něm náznak nejistoty ohledně toho, co se Sarah stalo. Žádný jsem nepostřehla. Lysette zřejmě byla jediná, kdo měl nějaké pochybnosti. Jake zbledl. Jeho velké, silné ruce se začaly třást.

„To... ne.“

Kimberley mu silněji stiskla paži a se zakloněnou hlavou se mu dívala do očí.

„Já vím. Je to hrozné. Nemohly jsme jinak, musely jsme vám to říct.“

Ta nejmladší – něco na těch slovech bylo divné. Jake prudce vstal, až jeho židle zaskřípala na kamenné podlaze, a ruka Kimberley zůstala trčet ve vzduchu.

„Promiňte. Musím se vrátit k práci.“

„Je to hrozné,“ opakovala Kimberley, stále ještě plně soustředěná, jako kdybychom tam my ostatní vůbec nebyly. Alex vedle mě zavzlykala. Na intenzitě jejího žalu bylo něco zvláštního a znepokojivého.

Jake odklopýtal a nepřestával přitom vrtět hlavou. Zákazníci na něj mávali, ale on byl jako omráčené zvíře, které nedokáže reagovat.

„Řekla jsi to moc dobře,“ uznale podotkla Helena. „Já bych to nedokázala.“

Kimberley se jemně usmála a obrátila se ke mně.

„Myslíte, že jsem to zvládla?“ dokonale mě zaskočila.

„Nepřísluší mi to hodnotit.“ Pořád čekala. „Ale ano, zvládla jste to opravdu dobře. Byla jste naprosto klidná.“

„Díky. Je někdy tak těžké vědět, jak si poradit...“ Odvrátila zrak. „S tím vším.“

Znovu se obrátila ke mně a opět jako unisono na mě upřely zrak i ostatní dvě. Utrhla jsem špičku croissantu a začala žvýkat suché těsto. Kousek za Holloway Road je francouzská kavárna, kam s Patrickem chodíme vždy v sobotu ráno. Je omšelá a hlučná a velí tam obtloustlý Francouz, jehož akcent se ani o píd' nezměnil i po desetiletí v Londýně. V tom okamžiku se mi po té kavárně tolik zastesklo. Zhluboka jsem se napila kávy a byla jsem ráda, že je vlažná. Mohla jsem ji spolknout, aniž bych se dopustila faux pas.

„Je přirozené, že tomu člověk zpočátku odmítá uvěřit,“ řekla jsem. „Je tak těžké pochopit smrt, a zvláště takovouhle – náhlou a nečekanou. Dopřejte si čas.“

„Děkuju,“ ozvala se Helena a položila ruku na mou. V očích měla výraz vděčnosti za nepatrnou útěchu, kterou jsem se jim pokusila dát. Kůže na její ruce mi připadala nepřírozně jemná. „Nedokážu si to představit, ale mám pocit – já nevím –, jako by se svět chystal provést mi nějakou hnusnou lumpárnu.“

„Samozřejmě. Stalo se to tak nedávno a ještě musíte absolvovat pohřeb...“

Ucítila jsem mírné mrazení. Slíbila jsem Lysette, že tu zůstanu. Bylo hrozné si to přiznat, ale v hloubi duše jsem doufala, že mě Roger povolá zpět do Londýna, což by mi posloužilo jako dobrá výmluva.

„Mohla bych si s vámi promluvit?“ zeptala se Helena. „Šlo by, abyste mi třeba poradila jako psycholožka? Lysette říkala, že jste úžasná.“

Kimberley mě pozorovala tím svým zvláštním způsobem: jako by něco spatřila kousek stranou, těsně za okrajem mého periferního vidění. Pak se na mě nečekaně usmála, jako když se slunce prodere mrakem, a vypadala přitom najednou tak krásně, že by člověk váhal hledat na ní nějaké chyby.

„Ovšem!“ souhlasila jsem, aniž jsem měla čas, aby mi došel význam té otázky. „Měla bych se teď vrátit k Lysette, ale dám vám svoje číslo. Asi dva dny u ní ještě zůstanu.“ Znovu jsem se napila kávy, přestože chutnala hnusně: studené mléko se srazilo a vytvořilo našedlý škraloup, který plaval na povrchu. „Děkuju za... bylo příjemné se s vámi všemi setkat.“

Když jsem odcházela, cítila jsem, jak se mi do zad zabodávají pohledy tří párů očí.

KAPITOLA PÁTÁ

Tenhle trik jsem měla obvykle v rukávu pro nespolupracující mladistvé klienty, které ke mně dovedli rozčílení rodiče. Brala jsem je na Hampstead Heath nebo do Přírodovědného muzea a při procházce jsem s nimi rozmlouvala – a zároveň pozorovala, zda zvolí přímou cestu, nebo se vydají chaoticky křížem krážem přes trávník, namíří si to k brontosauromu nebo ke stánku s kolou – drobné náznaky, které otevírají dveře a usnadňují cestu k porozumění.

Když jsem Heleně navrhla procházku, ochotně souhlasila a právě mi z auta poslala textovou zprávu. Před domem blikala výstražná světla jejího okázale velkého černého BMW. Pokoušela jsem se přemluvit Lysette, aby mě doprovodila ke dveřím, ale jen umíněně vrtěla hlavou. Připomínala mi Saffron, až na ty holínky se čmeláky. Už celou hodinu seděla u kuchyňského stolu, oběma rukama objímala hrnek čaje a skoro vůbec se mnou nepromluvila. Ve dřezu bylo navršené nádobí a na kuchyňské lince teplalo krabicové mléko. Ještě že byla oblečená.

Dala jsem mléko zpátky do ledničky a umolousanou houbou po něm na lince utřela vlhký obdélníček. Lysettina nálada v posledních dvaceti čtyřech hodinách ještě víc potemněla. Když se ozvalo staccato Helenina klaksonu, byla jsem skoro ráda.

„Vrátím se brzy,“ řekla jsem a naklonila se, abych ji políbila na horkou tvář. Vzhledla ke mně téměř prosebným pohledem.

„Vím, že ji vyslechneš, ale neposlouchej... neposlouchej všechno.“

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se. Vzpomněla jsem si na to, jak jsme si povídaly první večer, a trápilo mě, že jsem tak rychle odbyla, co se mi pokoušela říct. Vždyť u klientů jsem se vždycky snažila je vyslech-

nout, aniž bych je hodnotila, a pak vycházet z toho, co mi sami řekli. Je možné, že Lysette opravdu nevěří tomu, že Sarah spáchala sebevraždu? Další den měl být pohřeb. Bude to sice otrěsné, ale alespoň se všechno, co se dosud stalo, bude jevit jako skutečnost. Rozhodla jsem se, že počkám, až překoná pohřeb, a pak si s ní zkusím znovu rozumně promluvit.

„Třeba, co bude říkat o mně.“

„Lys, přece s ní o tobě nebudu mluvit za tvými zády!“ ohradila jsem se. „Kolik nám je?“

„Je nám *až moc*,“ řekla a konečně jsme se obě usmály.

„Má tě ráda! Všechny tě mají rády.“ V očích se jí zablesklo a jako by mi říkaly „ale ne tak jako Sarah“. „Určitě ji nechceš pozvat dovnitř na čaj?“ Lysette zavrtěla hlavou a honem se napila, jako kdyby jí ten čaj chtěl někdo vzít. „Myslela jsem, že chceš, abych si s ní promluvila?“ snažila jsem se, aby můj hlas nezněl podrážděně.

„Ale ne. Je to od tebe opravdu milé.“

„Myslím, že bys to měla zkusit a sejít se s nimi ještě před pohřbem,“ řekla jsem a hned jsem si uvědomila, jak mentorsky to zní. Lysette neodpověděla. „No, nech si to projít hlavou. Vrátím se do šesti.“

„Tak ahoj v šest,“ rozloučila se tichým hlasem a její smutek rozesmutněl i mě.

~ ~ ~

Počasí nebylo ten den tak hrozné, ale pořád to ještě nebylo pravé léto. Bylo dusno a po obloze se jako přerostlí kluci na hřišti honily šedé mraky. Helena se opírala o dveře auta a zhluboka vtahovala kouř z cigarety. Když mě uviděla, zahodila nedopalek a zašlápla ho vysokým podpatkem.

„Žádný strach, vzala jsem si s sebou tenisky,“ uklidnila mě. Usmála se, ale úsměv byl krátký a formální, nebylo v něm ani stopy po přehnané vřelosti našeho posledního setkání. Bylo to absurdní, ale cítila jsem se nevhodně oblečená. Tím, že jsem se rozhodla zůstat tu déle, se moje zásoby oblečení tenčily, takže džíny jsem měla na sobě už

druhý den a modré tričko s drobnými dírkami v podpaží bylo staré Lysettino.

„Chystáme se do terénu?“

Všechno, co jsem těm ženám říkala, znělo, jako bych si to v hlavě předem zkoušela, jako by to bylo cosi významného, co vyžadovalo fanfáry.

„Ne,“ ujistila mě a sedla si za volant. Nastoupila jsem k ní. Uvnitř to vonělo Chanelem č. 5 a přemýšlela jsem, jestli ho nerozstříkuj, aby jím překryla kouř z cigaret. Když otočila klíčkem, ozval se z autorádia hlučný hlas Katy Perry. Helena ho nevypnula. „Dík, že jste si na mě udělala čas,“ překřikla hudbu.

„To je samozřejmé. Jste Lysettina kamarádka.“

„Pořád musím myslet na Rexe,“ řekla, „na mého malého.“ Katy Perry už byla na crescendo a uvažovala jsem, jestli by bylo nezdvořilé, kdybych ji ztišila. „Nedovedu si to vůbec představit, prostě jen tak zmizet.“

Bylo těžké říct něco smysluplného, když jsem komunikovala jen s jejím profilem. Stejně jako minule byla dokonale nalíčená a řasy měla tak husté a dlouhé, že vypadaly neskutečně. Kůži měla hladkou a napjatou a já jsem si bezděky sáhla na jemné vrásky, které se mi táhly od nosu k ústům. Když se občas stane, že marním čas koukáním do zrcadla, většinou se neubráním dvojímu nepříjemnému pocitu: nenávidím své vrásky a vzápětí nenávidím sama sebe za to, že jsem tak malicherná. Zrcadlo prostě není vždycky můj přítel.

„Nevíte, jak to zvládají?“ zeptala jsem se. „Má Joshua někoho u sebe?“ Právě jsme vyjely z vesnice a kolem nás po obou stranách nebylo nic než zelené louky.

„Určitě jsou u nich Lisa a Kyle.“

„Kdo to je?“

„Jeho bývalá manželka a její manžel. Měli takový ten příkladný rozvod,“ vysvětlovala a její hlas přetékal sarkasmem. „Jeho dvě starší děti bydlí u nich. Jack je v poslední třídě základní školy St. Augustine’s.“

„On opustil ženu kvůli Sarah?“

„Jo. Něco vám řeknu, kdyby mě Chris chtěl opustit kvůli někomu o polovinu mladšímu než já, rozhodně by to nebyl takzvaný přátelský rozchod – prostě bych ho vykopl.“

Zasmála jsem se a v okamžiku uvolnění jsem si uvědomila, že od onoho prvního večera bylo smíchu skutečně poskrovnu. Patrick mě vždycky dokázal rozesmát, ale když jsem mu předešlý večer volala, ani jeden z nás neměl na smích náladu. Patrick byl ještě v práci a hned jsem poznala, že jsem ho vyrušila. Seděla jsem na nafukovací posteli v Saffronině pokoji a rozvažovala, jestli mu mám říct, že jsem nečekaně dostala menstruaci.

„Od Lisy je to opravdu velkorysé,“ poznamenala jsem.

„Prý byla nakonec ráda, že to tak dopadlo. Jejich manželství bylo tak jako tak mrtvé – ta aféra byla jenom poslední kapka. Sarah si přitom trvala na svém, tvrdila, že na tom nakonec vydělali všichni.“

„Vážně?“ Chtěla jsem se ptát dál, ale včas jsem se zarazila. Samotné se mi nelíbilo, jak jsem začínala Sarah analyzovat a ukládat si v paměti kritické postřehy.

„Hádám, že něco takového říct musela, že?“ řekla Helena. „Myslím Lisa.“

„Snad. Zvláště když všichni ještě bydlíte v jedné vesnici.“ Při tom pomyšlení jsem se otřásla. Tohle byl další důvod, proč je výhodnější žít ve velké, neosobní metropoli. Podívala jsem se z okna na nekonečnou louku a pastviny. „Kam to jedeme?“ zeptala jsem se.

„Kousek dál je les. Vlastně trochu přeháním – je to spíš lesík. Jen co odbočíme.“

Náhle svým obrovským vozem prudce zahrnula a sjela z hlavní silnice. Byly jsme teď na úzké cestě lemované po obou stranách stromy, jež se stáčela doleva. Helena stiskla dlaní klakson a dlouhé houkání vyplašilo párek bažantů, kteří se za rozčíleného hudrování vznesli do vzduchu. Před námi byl kousek hustšího lesa a Helena zajela s vozem na travnatý okraj cesty. Odepnula jsem si pás a ucítila jsem mírnou nevolnost. Otevřela jsem dveře, vylezla ven a vděčně se nadýchala čerstvého vzduchu.

„A kolik je Rexovi?“ zeptala jsem se a vydala se za Helenou kolem

zádi auta. Zula si boty a byla připravená vykročit na cestu v dokonale čistých bílých teniskách. Připomínala mi panenku Sindy, kterou jsem měla jako dítě – s perfektním oblečením na střídání, jako byla lyžařská bunda nebo jezdecké holínky, za které jsem utrácela celé své kapesné. Oblečky Sindy nemohly být nikdy obnošené, ale Heleniny tenisky rovněž vypadaly, jako kdyby se nikdy nepřiblížily ani na deset metrů k nějakému trávníku.

„Teď je mu osm. Už se umí pěkně prosazovat.“ Automaticky se rozzářila, když o něm mluvila, a láska jí hleděla z očí.

„Takže je ve škole o dva roky výš než Max?“

„Jo. Ale v jejich věku je to skoro jako sto let.“ Zavázala si tenisky a vzhledla ke mně. „Vy máte děti?“

„Ne. Nemám,“ odvětila jsem a moje slova měla kovovou příchuť.

Obsedantně jsem si na Googlu vyhledávala statistiky, které mě buď povzbudily, nebo postrašily, podle toho, na kterých stránkách se objevovaly. Věk třicet osm let byl z hlediska fertility buď naprostá katastrofa, nebo žádná sláva. Zkoušeli jsme to teprve šest měsíců a Patrick bral neúspěch naprosto uvolněně. Pro mě neúspěch a uvolněnost prostě nešly dohromady. Helena zabouchla dveře auta a vydala se směrem ke stromům.

„Tak proč jste se chtěla se mnou sejt?“ začala jsem.

„Prostě mám takový pocit... úzkosti.“ Zastavila se a natáhla ke mně ruce. Měla široké a krátké prsty, které kontrastovaly s dokonalou manikúrou jejích vínově nalakovaných nehtů. Viděla jsem, že se jí třesou. „Nevím, jak se toho zbavit.“

Helena vykročila k hustě zarostlému háji, kde nad námi silné větve stromů vytvářely zelený baldachýn. Přidala jsem do kroku, abych jí stačila.

„Je úplně přirozené, že se tak cítíte. Ale jestli se mě ptáte, zda může pomoci, když si o tom s někým promluvíte, pak tedy ano, myslím, že to pomoci může, zvláště později, až se trochu usadí prach. Já ovšem v téhle situaci nejsem nezaujatá.“

Helena frustrovaně zavrtěla hlavou.

„Není to přirozené,“ vyštěkla.

„Já vím... je mi líto, jestli to vyznělo necitlivě, ale...“

„Nic na tom není přirozené.“ Znovu na mě upřela ztemnělý pohled.
„Nic na tom není normální.“

Ztišila hlas, když to říkala, a mě se zmocnil stísněný pocit, který jsem nedokázala definovat. Na mysl mi přišla Lysette – bylo tohle to její „všechno“, o němž mluvila?

„Jak to myslíte?“ zeptala jsem se příliš rázně. „Rozhodně jsem nechtěla říct, že je normální, aby mladá žena spáchala sebevraždu...“

„Nevím, kdy se mi v hlavě přestanou pořád honit ty samé otázky. Rex má svého křečka – strašně smrdí, ale Rex ho miluje – pana Foušáče. Pořád se točí na tom stupidním kole, chytá se drápky a nedokáže se zastavit.“

Šla trochu přede mnou, protože znala klikatou cestu líp než já, ale teď se otočila a udělala ošklivou křeččí grimasu se zkřiveným obličejem a zaťatými prsty jako drápy. Zasmála jsem se, protože si mě tím okamžitě získala.

„Která otázka vás nejvíc trápí?“ Na to neodpověděla. „Proč něco takového udělala?“

Helena se krátce pohrdavě zasmála.

„Kéž by.“ Zvláštní odpověď. Pohledem těkala ze mě na zem a zase zpátky. Mezi námi vibrovalo ticho. „Sarah byla úžasná,“ dodala.

„Setkala jsem se s ní jenom jednou, ale Lysette pořád opakuje, jak byla milá, veselá.“

„Jo i ne. Měla docela ostrý jazyk.“ Postřehla můj výraz. „Byla pohotová,“ dodala, i když jsme obě věděly, že to jsou dvě úplně rozdílné věci.

Došla jsem až k ní. Pod nohama mi praskaly větvičky, jak jsme se nořily hlouběji do stínu zeleně.

„Myslíte si, že byla v depresi?“

„Hloupé slovo, že?“ Ve způsobu, jakým to řekla, byla jakási drzá výzva, jako když chovanka kláštera kleje v kostele. „Všechny jsme někdy v depresi, nebo ne? Každý den. Když Rex ráno řekne, že jsem nejzlejší máma na světě, je mi hrozně, ale pak mě u dveří na rozloučenou obejmě, a hned se cítím ohromně.“

Uvažovala jsem nad tím, kde na její stupnici štěstí figuruje manžel, nějak se o něm zatím moc nemluvilo. Byl pro ni syn Rex první a poslední, její všechno? Nevěděla jsem ani, jestli má Helena nějaké zaměstnání.

„Tak vám nepřipadala nijak zvlášť skleslá?“

„Byla od všeho něco, Mio,“ řekla beze stopy vřelosti. „Čtyři roční doby v jednom dni, rozumíte?“

„Částečně.“ Záměrně jsem jí nechala prostor, aby mi to blíže vysvětlila.

Helena se zamyslela. Udělaly jsme pár kroků po téměř se ztrácející neupravené cestě do ještě hustšího lesa.

„Pracovala v jedné kavárně v Cambridgi na částečný úvazek jako vedoucí směny. Opravdu ambiciózní zaměstnání, dovedete si to představit. Všechno starosvětské, spousta turistů. Chodil tam jeden akademik z Trinity, který se choval jako kohout na smetišti. Komandoval obsluhu, jako by to byli jeho otroci, chtěl mít pečivo úhledně naaranžované s džemem na jedné straně a dokonale ušlehanou smetanou na druhé. A jako spropitné nechával pár drobných.“

Helena se vydala po pěšině, která nás zavedla ještě hlouběji do lesa. „Jednou, když měl narozeniny, tam přišel s manželkou a dětmi a začal se navážet do jedné ze servírek, protože se mu zdálo, že mu přinesla studený čaj. Sarah na jeho dort napsala cukrovou polevou *Vy jste k...* vždyť víte, prosté slovo, a postavila ho před něj se svíčkami a celou parádou. Zplna hrdla přitom zpívala Happy Birthday a přiměla všechny personál, aby se k ní přidal a aby to viděli a slyšeli i všichni hosté. Dostala padáka na hodinu.“

„Pane jo,“ vydechla jsem a zkusila jsem si to představit. „To se jí povedlo, řekla bych.“

„No, byla z toho úplně vyřízená. Chci říct – chápala, že ji za to vyhodili. Ale rozčílilo ji, jak to bylo nefér.“

„Proč? Protože se zastala někoho jiného?“

„Ne,“ odpověděla Helena se ztrápeným pohledem. „Myslím, že se domnívala, že jí to projde. Myslím, že si myslela, že jí projde všechno.“

„Všechno“? To mohlo znamenat tolik věcí. Helena se dívala dolů na blátivou cestu a podle výrazu její tváře a pevně stisknutých rtů jsem poznala, že už to nehodlá dál rozebírat. Přetahovaná našeho rozhovoru už začínala být podobně znervózňující jako jízda na horské dráze. „Je to stejně nepochopitelné jako ten křeček v kole...“ odmlčela jsem se hledajíc správná slova. „Jak se něco takového mohlo stát? Myslíte, že Sarah mohla něco skrývat? O čem dalším si mohla myslet, že jí to projde?“

Prudce ke mně otočila hlavu.

„Tohle říká Lysette? Že něco skrývala? Před ní?“

„Ne. Myslím, že...“ zahleděla jsem se na Helenu, vědoma si Lysettiny paranoie z toho, co by mi mohla prozradit. „Bojuje s tím, aby uvěřila, že Sarah spáchala sebevraždu.“

Helena tam tiše stála a zářivé oči plné slz měla upřené na zem. V duchu jsem si spílala: vůbec jsem tam neměla být. Když jsem byla bezpečně usazená ve své ordinaci a úzkostlivě dodržovala právo pacienta na důvěrnost jeho sdělení, nehrozilo žádné nebezpečí, že bych mohla způsobit nějaký takový problém. Tohle mi začínalo připadat jako rozhovor ve studentské klubovně.

„Proč něco takového říká? Co jí mohlo přimět... ví snad něco? Zatraceně.“

„Ne, vůbec ne,“ opáčila jsem. „Nikdo na tu otázku nemá odpověď. Lysette říká, že dokonce ani Joshua nemá ponětí, co se jí honilo v hlavě.“

„Takže v tomhle ohledu žádná změna,“ řekla Helena a mírně zakoulela očima.

„Myslíte, že měli nějaké problémy v manželství?“ zeptala jsem se téměř proti své vůli. Nemohla jsem si pomoci. Cítila jsem nebezpečné nutkání uchopit Sarah, pochopit, kým byla.

Helena se zahleděla do dálky. Slábnoucí slunce tvořilo na cestě vzorce přerušované stíny větví nad našimi hlavami. Když konečně promluvila, zněl její hlas jako z velké dálky.

„Je to zvláštní, vidíte, jak věci můžou vypadat jinak zvenku a jinak zevnitř. Nějak to člověka nutí pochybovat, zda černá není bílá.“

„Co tím myslíte?“ zeptala jsem se.

„Nevím,“ téměř odsekla. „Sarah možná působila komplikovaněji, že byla ve skutečnosti, a Joshua... s ním je to třeba naopak.“

Najednou se začala rameny prodírat stěnou ostružiníků, která zahrazovala cestu před námi. Připadalo mi, že nás les chce obklíčit a slunce je příliš slabé na to, aby mě zahřálo. Nebo byl ten chlad zlověstnější – nepocházel snad od toho, jak jsem si pomalu uvědomovala, že Helena neodmítla automaticky Lysettinu domněnku, které způsobil její smutek? Pomyslení na Lysette mě vzpamatovalo – dělala jsem přesně to, co jsem jí slíbila, že dělat nebudu. Vyhrabávala jsem historii, která mi nepatřila.

„Máte na mysli ještě něco, s čím bych vám mohla poradit?“ zeptala jsem se odměřeně. „Můžu vám e-mailem poslat tip na někoho, kdybyste se rozhodla, že potřebujete odbornou pomoc.“

„Můžeme si promluvit o tomhle?“ Znovu natáhla ruku, která se stále ještě třásla. Stáhla jsem se do své bezpečné profesionální zóny a zahltila ji radami o soustředění pozornosti, o meditaci a o nebezpečí plynoucím z nedostatku spánku. Zároveň s tím, jak nás moje slova vedla do bezpečnějších sfér, se zdálo, že totéž se děje s naší cestou lesem, který byl najednou světlejší a méně hustý.

„Děkuji, Mio, to mi hodně pomůže,“ řekla, právě když jsme definitivně vyšly z lesa a měly její lesknoucí se auto znovu na dohled. „Musíme už jet. V šest hodin je schůze školské rady. Nechci si vysloužit pokárání za nedochvilnost.“

„No...“ Vzpomněla jsem si na úzkost, kterou mi před chvílí popisovala, a pátrala jsem dál. „Vím, že na to nemám právo, ale myslíte si, že jste už všechny připravené jednat o školních záležitostech, jako by se nic nestalo?“

„Předsedkyní je Kimberley. A věřte mi, co řekne Kimberley, to se taky stane.“ Usmála se na mě a očima na chvíli spočinula na mé tváři.

„Dobrá.“ V očích měla potutelný výraz pobavení, výraz, který mě vybízěl, abych s ní uzavřela tajnou dohodu. Nebo jsem snad byla chorobně podezíravá? „Tak pojďte, pojedeme.“

Ale když jsme se blížily k autu, najednou se zastavila. Obrátila se ke mně se strhaným obličejem.

„Vy jste...“ Odmlčela se, aby se opravila. „Vy opravdu umíte poslouchat.“ Způsob, jakým to řekla, neznělo jako kompliment. „Neměla jsem... trochu moc jsem se rozpovídala, že?“

„Vůbec ne,“ řekla jsem už opět odměřeně. „Chtěla jste, abychom si spolu promluvily, a to jsme taky udělaly.“

„Ano, já vím, o svíčkách a vonných tyčinkách a hlubokém dýchání. Ale to ostatní, co jsem říkala – jen jsem tak plácala. Jsme teď všechny vynervované, a zítra ten pohřeb.“ Zlostným pohybem rozhodila rukama. „Prostě na to zapomeňte.“

„Dobře,“ souhlasila jsem nerozhodně a nebyla jsem si jistá, jakou část z nahrávky ve své hlavě mám vymazat – samozřejmě jsem si ji teď přehrávala zpátky a snažila se zjistit, čeho z toho, co řekla, tolik litovala. „Je docela pochopitelné, že se pokoušíte v tom všem najít nějaký smysl.“

Přes tvář jí přelétl stín, ale rychle ho překryla úsměškem. Roztrásla jsem se a nevěděla jsem, jestli to způsobilo rychle zapadající slunce, nebo změna atmosféry mezi námi dvěma. „Jste jako moudrá stará sova, co?“ poznamenala.

To taky neznělo jako kompliment. Kromě toho, moudrá stará sova jsem rozhodně nebyla. Jinak bych v tu ránu odtud utekla.

~ ~ ~

Když jsem vystoupila z auta, nahlédla jsem oknem do kuchyně. Lysettin obličej byl natočen z profilu, pohybovala rty a takhle bezprostředně působila dojmem čínorodé aktivity. Zaštrachala jsem v kabelce pro rezervní klíč, který mi dala, a pocítila jsem obrovskou úlevu. Znepokojení z podivného setkání, jež jsem právě absolvovala, jsem prozatím v mysli odsunula do pozadí. Otřela jsem si zabláčené boty o stejně tak zabláčenou rohožku a halasně zavolala na pozdrav.

„Jaké to bylo?“ zeptala se s úsměvem. Saffron seděla na kuchyňské židli, klátila nohama a před sebou měla horu různobarevné zeleniny,

z čehož jsem usoudila, že se právě chystá večere. Držela nůž na máslo a slastně ukusovala z půlky červené papriky.

„Ale jo, dobré,“ řekla jsem a už zase jsem se cítila provinile. Nevytáhla jsem toho z Heleny příliš, nepřekročila jsem hranici? „Je mi sympatická. Tedy – myslím, že je mi sympatická.“

Lysette se zasmála. Postavila na plotnu wok a nalila do něj olej.

„Můžou působit trochu namyšleně, když je dobře neznáš – mám na mysli Helenu a Kimberley, ne Alex –, ale je s nimi ohromná zábava. Samozřejmě ne teď.“ Lysette se odmlčela a opřela se o odřený kuchyňský stůl z borovicového dřeva. „Děkuju ti, že ses jí věnovala. Promiň, jestli jsem byla trochu...“

Pokrčila jsem rameny a usmála se na ni. Neměla jsem se spíš já omluvit jí? „Je mi to jasné, neboj se. A jaká je Alex? Vůbec mi nepřipadá, že by se k těm ostatním dvěma hodila.“

„Sprátelila se s Kimberley ve školské radě. Učí na univerzitě v Cambridgi, je ohromně chytrá.“ Lysette přešla k ledniče. „Chceš zhřešit a dát si se mnou skleničku?“

Klesla jsem na židli vedle Saffron a oddala se pocitu všednodennosti. „Povídej dál. Tak se mi zdá, že ta vaše školská rada je nadmíru významný spolek.“

„To si piš,“ potvrdila moje slova Lysette a vytáhla z ledničky lahev bílého. Zbývala v ní necelá třetina, a když nám nalila, byly skleničky jen z poloviny plné. „Alex má plno nápadů, jak získat spoustu financí, a Kimberley ji za to miluje. Alex je svobodná matka. Nikoho vhodného nenašla, a tak se rozhodla zůstat sama.“ Pohlédla dolů na Saffron, která krájela papriku na ještě menší kousky se soustředěnou precizností sériového zabijáka. „Bláznivé rozhodnutí,“ šeptem naznačila Lysette a zhluboka se napila ze své skleničky.

„Nebo odvážné,“ namítla jsem a moje slova zněla jízlivěji, než jsem zamýšlela.

„Odvaha se moc přeceňuje,“ odvětila Lysette a její původní lehkost se začínala vytrácet. Zírala do dálky a nevšímala si oleje, který syčel a prskal v pánvi.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se opatrně.

„Ále, to víš,“ přešla k plotně a z její tváře vyzářovala absolutní beznaděj. Jak jsem mohla být tak naivní? Ovšemže tohle nebyla žádná všednodennost: bylo to přesně to, na co si stěžovala Helena, naprostý nesoulad mezi vnějším zdáním a vnitřní skutečností. „Hrozím se zítřka.“ Vyskočila jsem a instinktivně ji objala. „Děkuju ti, Mio,“ hlesla a téměř se poddala mému objetí, ale ne zcela. Saffron se na nás dívala s vykulenýma očima. „Řekla toho Helena hodně?“

Jak na takovou otázku odpovědět? „Ne, vlastně ne. Je v šoku, stejně jako vy všechny.“

„No právě.“

„Opravdu si myslíš...“ Rozpačité setkání s Helenou jaksi souznělo s povahou Lysettina smutku – v jakém soukromém pekle se teď právě nacházela? „Lys, ty si opravdu myslíš, že to nebyla sebevražda? Myslíš, že se stalo něco jiného?“

Cítila jsem, jak se v mém náručí zachvěla. Odtáhla se ode mě.

„Nemůžu tam jít,“ vyhrkla s bojovným výrazem ve tváři.

„Ovšemže ne,“ uklidňovala jsem ji a vzápětí jsem litovala svého nešikovného pokusu o empatii. „Můžu pro tebe něco udělat?“

„Vlastně bys mohla,“ šla zpátky k ledničce a mluvila s hlavou uvnitř. „Až tohle dovařím, potřebuju na chvíli odejít. Nebude to trvat ani hodinu. Mohla bys tu zatím počkat tady s mojí slečnou? Večeři už měla.“

„Samozřejmě,“ souhlasila jsem a zašklebila se na Saffron, která se už už chtěla začít štourat v nose. Zamračila jsem se na ni a ona se smíchem dala prst dolů. „Co potřebuješ zařídit?“

„Ale nic,“ řekla pořád ještě skloněná v ledničce. Když se narovнала, nemohla jsem si nevšimnout, že z ní nic nevyndala. „Jen musím něco vyřešit.“ Tón jejího hlasu byl příliš lehký, příliš žoviální, než aby mě přesvědčil.

Zkusila jsem to ještě jednou. „Ty jdeš na tu schůzi školské rady, vid?“

„Ježíš, to ne!“ bránila se vehementně.

„Tak něco kvůli...“ ztišila jsem hlas. „Kvěli zítřku?“

„Jo, tak nějak,“ ukončila náš rozhovor.

Pocítila jsem záchvěv rozhořčení. Co to je, s čím se mi nechce svěřit, a přitom mě tu nechává se svou jedinou dcerou?

„Tak dobře,“ řekla jsem stejně úsečně.

Sklonila se k Saffronině blondaté hlavě, podržela ji oběma rukama a dala jí pusku na temeno. „Budeš tu hodná s tetou Miou, vid’?“ nabádala ji stále ještě se skloněnou hlavou. „Postaráš se o ni dobře?“

Neznělo to, jako by tu frázi vyřkla jen tak mimochodem – zněla mi v uších podivně znepokojivě. Za pár minut byla pryč a slyšela jsem, jak její auto odjíždí do přicházejícího večera. Stála jsem u okna a dívala se za ním se směsí ublíženosti a starosti. Kam jen mohla odjet?

Ta otázka byla mnohem závažnější, než jsem tenkrát tušila.

Deník Sarah: 21. února 2015

Lezu mu na nervy, já to vím. A on leze na nervy mně – ne, on mě někdy zatraceně dohání k šílenství – ale když si pomyslím, že bych ho neměla, chce se mi umřít. A když pomyslím na NI, že mi ho bere – to by byl konec. Hra skončila, lidi. Konec.

Cítila jsem z něho její voňavku. Je to taková sladká růžová vůně z toho baňatého křišťálového flakonu, co má v koupelně. Byla jsem si jistá, že to je ona, ale řekl mi, že jsem blázen. Tehdy jsem dovolila, aby mi ten ošklivý vnitřní hlas, který mi říká, že nejsem dost dobrá, vyprávěl pohádky. Potřebovala jsem místo toho slyšet jeho – slyšet, že mi říká, jak jsem krásná a výjimečná. Objednal mi tonik s vodkou a říkal mi, abych to zase všechno nezkazila, když nám to konečně vyšlo. Byla jsem tenkrát zmatená, dobře i špatně zmatená, všechno dohromady.

Druhý den jsem ho ignorovala. Ani jsem nemusela vidět, že se na mě dívá, cítila jsem to na kůži jako nějakou mast. Neotočila jsem se. Mluvila jsem dál s Kimberley, jako bych ji měla ráda – skutečně, a ne jenom z povinnosti, protože je příliš nebezpečné naslouchat vnitřnímu hlasu, který mi o ní říká pravdu. Je to zvláštní: ten hlas je můj nejlepší kamarád i můj nejhorší nepřítel a já nevím, který to je.

Pozvala nás k sobě domů. Jenom holky, říkala, kocour není doma a myši mají pré. Sežehla mě pohledem, když to říkala, a já věděla přesně, co chce, abych udělala. Už dřív jsem viděla, kam to člověka může zavést – já jsem jako teenagerka nezvracela na nějaké toaletě v luxusní internátní škole a nevolala jsem maminku.

Snad právě to, že já to vím, a ona ne, je moje záchrana.

Možná že budu potřebovat záchranu. Myslím si to čím dál častěji.